

Počkala jsem, než se dostanu ven z hotelu, a pak jsem dovolila slzám téct.

O pět hodin dříve

Doklopýtala jsem do baru a mezi vzlyky si u barmana objednala whisky, zatímco jsem ze svých dlouhých špinavě blond vlasů otřepávala déšť.

Zatahala jsem se za límec černých šatů a vzdychala do drinku, který mi poslal přes bar. Kývala jsem ve vzduchu teniskami – dnes ráno jsem zvolila nízké a růžové, to jsem ještě byla bláznivě optimistická, když jsem opouštěla dům – zatímco jsem se svými ani ne sto šedesáti centimetry seděla na barové stoličce. Sluchátka jsem měla pevně zaražená v uších, ale nechtěla jsem poskvrnit svůj playlist dokonalých písniček dnešní hnusnou náladou. Kdybych teď poslouchala písničku, co se mi líbí, navždycky bych si ji spojovala se dnem, kdy jsem zjistila, že Milton to má nakonec přece jen rád zezadu, akorát nikoli se mnou.

Snažila jsem se vnitřně nějak povzbudit, zatímco jsem polykala whisky, kterou jsem si nemohla dovolit, jako by to byla voda.

Můj pracovní pohovor byl sice vážně příšerný, ale stejně jsem zrovna moc netoužila pracovat pro křesťanský časopis o bezlepkové dietě.

Milton mě podváděl. Ale beztak jsem o něm měla určité pochybnosti. Když jsme byli s ním a s tátou nebo někoho potkali na ulici, jeho úsměv zmizel vždycy až příliš rychle. Právě obočí mu vyjelo nahoru po každé, když s ním někdo nesouhlasil.

A co se týkalo rostoucích účtů za léčbu – našla jsem

způsob, jak se s nimi vypořádat. S tátou jsme náš byt v Brooklynu vlastnili. Kdyby bylo nejhůř, prodáme ho a půjdeme do podnájmu. Navíc, obě ledviny jsem nepotřebovala.

Popotahovala jsem nad svou skleničkou, když se mi do nosu vkradla vůně cedrového dřeva, šalvěje a nadcházejícího hříchu. Neobtěžovala jsem se zvednout hlavu, ani když mě oslovil. „Napůl opilá a oplývající konvenční krásou: vlhký sen každého predátora.“

Měl silný francouzský přízvuk. Melodický a chraplavý. Oči jsem však měla upíchnuté k jantarovému nápoji ve své sklenice. Neměla jsem náladu na řečičky. Obvykle jsem byla člověk, co by se dokázal skamarádit i s cihlou. Ale právě teď bych uměla bodnout každého s koulemi už jen za to, že dýchá mým směrem. Nebo vlastně jakýmkoliv směrem.

„Nebo nejhorší noční můra každého nadržence,“ odpověděla jsem. „Tudíž nemám zájem.“

„To je lež a já se s lháři nezahazuju.“ Periferně jsem viděla, jak si mezi zuby převrátil koktejlové míchátko a hodil po mně úsměv dravce. „Ale kvůli vám udělám výjimku.“

„Vážně může být někdo tak nafrněný?“ Vnitřně jsem se propleskla, že jsem mu vůbec odpovídala. Měla jsem v uších sluchátka. Proč na mě vlastně vůbec promluvil? Byl to přece mezinárodní signál pro „nech mě laskavě na pokoji“. Nezáleželo na tom, že jsem zrovna nic neposlouchala a jen jsem chtěla odradit lidi, co si chtějí povídat. „Proč rovnou neřeknete, že sbíráte pohlavní nemoci jako pokémony.“

„Beru to tak, že vás doteď balili mimořádně nesofistikovaní muži. A cože jste to dnes měla za úděsný den?“ Smázl i ten zbytek vzdálenosti mezi námi a já ucítila teplo jeho těla, které se linulo zpod obleku šitého na míru.